

[Albrechtsen]

som er specielt nødvendige eller specielt kloge. De kunne have været undværet, men det er bagateller, og derfor skal jeg standse her.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Jeg skal ikke forlænge debatten om denne sag meget, men det, der kalder mig op, er hr. Thofts lidt besynderlige bemærkninger, og selv om det er velkendt, at hr. Thoft får et ikke urimeligt stort beløb, men dog et beløb for at fortælle den danske offentlighed, at regeringen består af en flok ignoranter, som slet ikke er så kloge som hr. Thoft, ja, som ikke engang udgør et gennemsnit af, hvad der er af klogskab i dette land, synes jeg nu alligevel, der må være en grænse for de, for nu at sige det pænt, erindringsforskydninger, som hr. Thoft bør tillade sig her i folketingsalen.

Det virker besynderligt, at hr. Thoft ikke kan huske, at SF stemte for lovforslaget om reformering af befodringsfradraget. Det virker også besynderligt, at hr. Thoft ikke kan huske, at hele formålet med den lov var at standardisere befodringsfradraget uden hensyn til, om den enkelte skatteyder rent faktisk havde haft disse udgifter. Der er folk, der laver samkørsel til deres arbejdspladser; de har befodringsfradraget. Der er folk, der overhovedet ikke har udgifter til deres befodrning, men de får alligevel befodringsfradraget. Det var det, der var den store administrative reform.

Det virker også besynderligt, at hr. Thoft som revisor fuldstændig lader, som om han har glemt, hvordan disse sager tidligere havde plaget ligningsmyndighederne og var krænkende for den enkelte skatteyder, og hvorledes de belastede systemet og borgerne. Derfor slog vi en streg over det i fællesskab og sagde: fint, så får vi befodringsfradrag efter kilometer uden hensyn til, om man har haft de udgifter.

Der var ingen af os – heller ikke hr. Thoft, slet ikke hr. Thoft – der på det tidspunkt tænkte på, at der var noget helt specielt for folketingsmedlemmerne, og da det blev klart, at der var noget specielt for folketingsmedlemmer, fremsatte vi lovforslaget. Så dette selvgode hykleri, som vi har set her i dag, er ikke særlig værdigt.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Jeg må nødvendigvis tage til genmæle, når ministeren bruger så stærke ord. For virkeligheden var jo, at det var ministeren, der havde en utrolig mængde erindringsforskydninger.

Først meddeler ministeren folketingsmedlemmer, at man kan trække beløbet fra. Derefter bliver ministeren slæbt i fjernsynet, da der var ballade om sagen, hvorefter han meddelte, at man ikke kunne trække det fra. Dagen efter meddeler ministeren, at man alligevel godt kan trække det fra, hvorefter han fremsætter et forslag om ændring af ligningsloven, som fastslår, at man ikke kan trække det fra.

Det kan godt være, at ministeren mener, jeg har erindringsforskydninger i denne sag, men hvis vi skal være helt ærlige, må ministeren medgive mig, at det var ham, der i denne sag havde erindringsforskydninger.

Jeg vil godt fastslå, sådan som jeg også sagde det i mit første indlæg: det var udtryk for en ualmindelig stor mangel på politisk fingerspitzgefühl, at ministeren ikke i første omgang svarede: naturligvis kan folketingsmedlemmer i kraft af deres omkostningstilæg ikke fratække noget som helst. Det er noget, enhver burde vide i denne forsamling.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Det er naturligvis min opgave, når en lov er vedtaget, oven i købet med SFs stemmer, at administrere efter loven.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 om en ny affattelse af § 1

forkastedes, idet 16 stemte for, 108 imod; 2 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2

forkastedes, idet 19 stemte for, 103 imod; 2 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 3

vedtoges med 67 stemmer mod 56; 2 stemte hverken for eller imod.

§ 1, således ændret,